

Розділ 1

ДЖЕСС

Джесс Томас і Наталі Бенсон попадали на сидіння фургона, припаркованого на достатній відстані від дому Наталі, щоб звідти їх не було видно. Наталі палила. Вона вже вчетверте кидала шість тижнів тому.

— Вісімдесят фунтів на тиждень, гарантовано. І доплата за вихідні, — скрикнула Наталі. — Чортзна-що. Просто хочеться знайти цю шльондру, яка лишила сережку, і відгамселити, бо через неї ми втратили найкращу роботу.

— Може, вона не знала, що він одружений.

— О, ще й як знала. — Перед тим як зустріти Діна, Наталі два роки прожила з чоловіком, в якого виявилася не одна, а аж дві родини на іншому кінці Саутгемптона. — Жоден холостяк не тримає на ліжку декоративних подушок, дібраних за кольором.

— Ніл Брюстер тримає, — сказала Джесс.

— У Ніла Брюстера шістдесят сім відсотків музичної колекції — це Джуді Гарленд і ще тридцять три — *Pet Shop Boys*.

Вони разом прибирали кожного робочого дня останні чотири роки, з часів, коли парк відпочинку Бічфронт був трохи раєм, трохи будмайданчиком. Відколи забудовники обіцяли місцевим родинам доступ до басейну й запевняли всіх, що масове спорудження фешенебельних будівель піде на користь їхньому приморському містечку, замість висмоктати те, що лишилося від їхнього життя. Вицвіла назва «Бенсон і Томас, прибирання» за допомогою трафарету була виведена на боці їхнього білого фургона. Нижче був додаток, зроблений Наталі: «Ми готові до брудного. Викликайте!», доки Джесс зауважила, що за два місяці половина отриманих дзвінків не мали стосунку до прибирання.

Майже всі замовлення надходили тепер з новобудов Біч-фронта. Навряд чи хтось у місті мав гроші — чи схильність — наймати прибиральницю, хіба що лікарі, адвокати й випадкові клієнти, як-от місіс Гамфрі, чий артрит заважав їй прибирати власноруч. З одного боку, це гарна робота. Можна працювати на себе, самим організовувати робочі години й добирати клієнтів. І недолік цієї роботи — не паскудні клієнти (а завжди знайдеться хоч один такий) і не те, що чищення чужих туалетів якось залишає враження, що ти на щабель нижче, ніж варто. Джесс не бентежило, що доводиться витягати жмутки волосся з чужих зливних отворів або що більшість людей, винаймаючи житло для відпочинку, вважають мало не за обов'язок пожити тиждень як свині.

Що їй дійсно не подобалося, то це усвідомлення, що знаєш про чуже життя більше, ніж хотілося б.

Джесс могла б розповісти про таємну купівельну пристрасть місіс Елдрідж: чеки за дизайнерське взуття, якими забитий сміттєвий кошик у ванній, і чохли з неносеним одягом у шафі, з досі прикріпленими ярликами. Могла б розповісти, що Ліна Томпсон чотири роки намагається завагітніти і двічі на місяць проходить тести на вагітність (а ходили чутки, що вона й колготок не знімає). Могла б розповісти, що містер Мітчелл у великому будинку за церквою отримує шестизначну зарплатню (він залишав платіжки на столі в передпокої — Наталі була готова запрягтися, що навмисне), а його донька потай палить у ванній.

Якби мала таку схильність, Джесс могла би поіменно перелічити жінок, які виходять на люди, маючи бездоганний вигляд — ідеальна зачіска, лаковані нігті, легкий запах дорогих парфумів, — і не соромляться залишати брудні труси просто на підлозі. Або хлопчиків-підлітків, чиї задубілі рушники вона наважувалася брати до рук лише в гумових рукавичках. Були пари, які щоночі спали в різних ліжках (дружини, які просили поміняти простирадла в гостьовій кімнаті, палко наполягали, що днями в них була «навала гостей»), і туалети, в яких потрібен протигаз і попередження про хімічну небезпеку.

А потім тобі раз у раз трапляється чудовий клієнт на кшталт Лізи Ріттер, ти приходиш пилюсосити її підлогу і знаходиш діамантову сережку, а з нею цілу купу відомостей, без яких чудово могла б обійтися.

— Це, мабуть, донька загубила, коли приїздила востаннє, — промовила Ліза Ріттер, тримаючи сережку в руці, і її голос тремтів від зусиль. — У неї пара таких самих.

— Авжеж, — сказала Джесс. — Мабуть, її випадково закинули до вашої спальні. Чи принесли на чиємусь черевіку. Ми якось так і подумали. Пробачте. Якби знала, що це не ваше, нізащо б не турбувала вас через це.

І коли місіс Ріттер відвернулася, Джесс одразу зрозуміла, що це кінець. Люди не дякують тим, хто з'являється на порозі з лихими вістями.

У кінці дороги пухкий карапуз перечепився, м'яко впав, наче підрубане дерево, і після короткої мовчанки почав скиглити. Його мати з повними руками ідеально врівноважених магазинних пакунків стояла й дивилася в мовчазному сум'ятті.

— Слухай, ти ж чула, що вона казала того тижня: Ліза Ріттер радше позбудеться своєї перукарки, ніж нас.

Наталі зробила гримасу, натякаючи, що Джесс шукатиме світлий бік навіть у ядерному апокаліпсисі.

— Ніж «прибиральниць» узагалі. А так їй байдуже — чи це будемо ми, чи «Швидко й чисто», чи «Покоївки за наймом». — Наталі похитала головою. — Ні. Відтепер ми для неї завжди прибиральниці, що знають правду про її зрадливого чоловіка. Для таких жінок, як вона, це має значення. Репутація для них — усе, правда ж?

Мати опустила пакунки й нахилилась, аби підняти малюка. Джесс поклала босі ноги на приладову панель і зарилась обличчям у долоні.

— Чорт забирай. Де нам тепер брати гроші, Нет?

— Той будинок був бездоганний. Здебільшого протирання двічі на тиждень. — Наталі безвідривно дивилась у вікно.

— І вона завжди платила вчасно.

У Джесс перед очима досі стояла діамантова сережка. Чому не можна було просто не звернути на неї уваги? І взагалі, було б краще, якби одна з них просто поцупила її.

— Гарзд. Отже, вона збирається відмовитись від наших послуг. Змінимо тему, Нет. Не можу дозволити собі рюмсати перед зміною в пабі.

— То як, Марті телефонував цього тижня?

— Я не мала на увазі змінити тему на *це*.

— То він телефонував?

Джесс зітхнула.

— Так.

— Він казав, чому не телефонував того тижня? — Наталі скинула ноги Джесс із приладової панелі.

— Ні, — Джесс відчувала на собі її пильний погляд. — І не надсилав нам ніяких грошей.

— Ой, та *годі*. Треба напустити на нього Агенцію з підтримки дітей. Так далі не можна. Він повинен надсилати гроші власним дітям.

Це була стара суперечка.

— Він... у нього досі все негарзд, — сказала Джесс. — Не можу тиснути на нього ще більше. Він досі не знайшов роботу.

— Таж зараз тобі ці гроші знадобляться. Доки не знайдемо іншого такого замовника, як Ліза Ріттер. Як там Нікі?

— Я заходила до будинку Джейсона Фішера поговорити з його матір'ю.

— Жартуєш. Мене вона до сказу лякає. Обіцяла поговорити з сином, щоб дав Нікі спокій?

— Та наче.

Наталі не зводила очей із Джесс, опустивши підборіддя на два дюйми.

— Сказала, що, коли я ще раз ступлю на її поріг, вломить мені по перше число. Мені і моїм... як там вона казала? Мені і моїм «шизонутим дітям». — Джесс опустила дзеркало з пасажирського боку і поправила волосся, стягнувши його у хвіст на потилиці. — А, і потім заявила мені, що її Джейсон і мухи не скривдить.